

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum coniugium contractum inter affines, vel consanguineos semper sit
dirimendum? 9

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

de vxore fratris quam aliquis poterat ducere in vxorem ipso defuncto, non tamen propriam sororem. Ergo & nunc non debet esse prohibitio æqualitatis de affinitate & consanguinitate.

SED contra, Ex hoc ipso est aliqua mihi affinitas, quòd meo consanguineo est coniuncta. Ergo in quocumque gradu sit vir mihi consanguineus, in illo gradu est mihi affinis: & sic gradus affinitatis computari debent in eodem numero sicut gradus consanguinitatis.

RESPONDEO dicendum, quòd ex quo gradus affinitatis sumuntur iuxta gradus consanguinitatis, oportet quòd tot sint gradus affinitatis, quot sunt gradus consanguinitatis. Sed tamen quia affinitas est minus vinculũ, quàm consanguinitas: facilius & olim & nunc dispensatio fit in remotis gradibus affinitatis, quàm in remotis gradibus consanguinitatis.

Ad primum ergo dicendum, quòd illa minoritas vinculi affinitatis respectu consanguinitatis facit varietatem in genere attinentiæ, non in gradibus. Et ideo illa ratio non est ad propositum.

Ad secundum dicendum, quòd frater non poterat accipere vxorem fratris sui defuncti nisi in casu, scilicet, quando moriebatur sine prole, vt suscitaret semen fratri suo, quod tunc requirebatur, quando per propagationem carnis cultus religionis multiplicabatur: quod nunc locum non habet. Et sic patet, quòd non ducebat eam in vxorem, quasi gerens propagationem personam, sed quasi supplens defectum fratris sui.

ARTIC. IX.

Utrum coniugium contractum inter affines, vel consanguineos semper sit dirimendum?

228

Tho. 4. d.
41. ar. 5.
Matt. 19

AD nonum sic proceditur. Videtur, quòd coniugium quod inter affines, vel consanguineos est contractum, non semper sit per diuortium dirimendum. Quia quod Deus coniunxit, homo non sepat. Cum ergo Deus facere intelligitur quod facit Ecclesia, quæ quandoque tales ignoranter coniungit, videtur

decur quòd si postmodum in noticiam veniant, non sint separandi.

¶ 2 Præterea, Fauorabilius est vinculum matrimonij, quàm dominij. Sed homo per longi temporis præscriptionem acquirit dominium in re, cuius nõ erat dominus. Ergo per diuturnitatẽ temporis matrimonium ratificatur, etiã si prius ratum non fuit.

¶ 3 Præterea, De similibus simile est iudicium. Sed si matrimonium esset dirimendum propter consanguinitatem, tunc in casu illo quando duo fratres habent duas sorores in vxores, si vnus separatur propter consanguinitatem, & alius pari ratione separari deberet: quod non videtur. Ergo matrimonium non est separandum propter affinitatem vel consanguinitatem.

SED contra, Consanguinitas & affinitas impediunt contrahendum & dirimunt contractum. Ergo si propter affinitas vel consanguinitas, si parandi sunt vtam si de facto contraxerint.

RESPONDEO dicendum, quòd cum * omnis concubitus præter licitum matrimonium, sit peccatum morale (quod ecclesia omnibus modis impedire conatur) ad ipsam pertinet eòs, inter quos non potest esse verum matrimonium, separare, & præcipue consanguineos & affines, qui sine incestu contrahere non possunt carnaliter.

Ad primum ergo dicendum, quòd Ecclesia quamvis dono & auctoritate diuina fulciatur, tamen in quantum est hominum congregatio, aliquid de defectu humano in actibus eius * peruenit, quòd non est matrimonium: & ideo illa coniunctio, quæ fit in facie ecclesie impedimentum ignorantis, non habet infirmitatem ex auctoritate diuina, sed est contra auctoritatem diuinam errore hominum inducã, qui recusat à peccato, cum sit error facti, quamdiu manet. Et propter hoc quando impedimentum ad noticiam Ecclesie peruenit, debet prædictam coniunctionem separare.

Ad

*Cõc. Tri.
ses. 24. de
re for. ma
trim. c. 4.*

*Aug. l. de
decẽ chor
dis c. 10.
de temp.
ser. 164.
c. 52. c.
de verbis
Apost. ser.
18. 10. 10*

** Al pro
uenit.*

*l. 4. de cr.
si. 14. c. 8.
in fin.*

Ad secundum dicendum, quod illa, quæ sine peccato esse non possunt, nulla præscriptione firmantur: quia ut Innocent. * dicit, Diuturnitas temporis non minuit peccatum, sed auget. Nec ad hoc facit aliquid fauor matrimonij, quod inter illegitimas personas esse non poterat.

Ad tertium dicendum, quod res inter alios acta alijs non præiudicat in foro contentioso. Vnde quæuis vnus frater repellatur à matrimonio vnus fororum ex causa consanguinitatis, non propter hoc separatur Ecclesia aliud matrimonium, quod non accusatur. Sed in foro conscientie non oportet, quod semper obligetur ad hoc alius frater ad dimittendum vxorem suam: quia frequenter tales accusationes ex malivolentia procedunt, & per falsos testes probantur. Vnde non oportet, quod conscientiam suam informet ex his, quæ circa aliud matrimonium sunt facta. Sed distinguendum videtur in hoc: quia aut habet certam * cognitionem de impedimento matrimonij, aut opinionem, aut neutrum. Si primo modo, nec exigere, nec reddere debitum debet: si secundo modo, debet reddere, sed non exigere: si tertio, potest reddere & exigere.

** Alias
scientiã.*

ARTIC. X.

*Vtrum ad separationem matrimonij contracti inter
affines & consanguineos, sit procedendum
per viam accusationis?*

229

AD decimum sic proceditur. Videtur, quod ad separationem matrimonij, quod est inter affines & consanguineos contractum, non sit procedendum per viam accusationis. Quia accusationem præcedit inscriptio, qua aliquis se ad talionem obligat, si in probatione defecerit. Sed hæc non requiritur, quando de matrimonij separatione agitur. Ergo ibi locum non habet accusatio.

** l. 4. sent.
d. 4. S. C
ex de cr.
35. q. 6.
s. 1.*

¶ 2 Præterea, in causa matrimonij audiuntur sorum propinqui, ut in littera * dicitur. Sed in accusationibus audiuntur etiam extranei. Ergo in causa separationis.